

Warszawa, 21 grudnia 2017 r.

**GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

DOA.7110.390.2017.KKL

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1257), po rozpatrzeniu odwołania Państwa Joanny i Mariusza Kabzińskich, reprezentowanych przez Zbigniewa Gelzoka, od decyzji Wojewody Mazowieckiego z 11 lipca 2017 r., Nr 130/S/2017, znak: WI-S.7840.19.13.2017.UM, w przedmiocie odmowy uchylenia decyzji po wznowieniu postępowania,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 czerwca 2016 r., Nr 428/16, znak: AB.6740.2.35.2016, Starosta Miński zatwierdził projekt i udzielił P4 Sp. z o.o. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej wraz z wewnętrzną linią zasilającą na działce nr ew. 6449/1 w Mińsku Mazowieckim.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyli Pan Zbigniew Jackiewicz i Pan Jerzy Jackiewicz.

Decyzją z 21 lipca 2016 r., Nr 114/S/2016, znak: WI-S.7840.19.25.2016.UM, Wojewoda Mazowiecki umorzył postępowanie odwoławcze od ww. decyzji Starosty Mińskiego z 3 czerwca 2016 r., Nr 428/16, znak: AB.6740.2.35.2016. Zgodnie z art. 150 § 1 k.p.a., organem, który wydał w sprawie decyzję w ostatniej instancji, jest zatem Wojewoda Mazowiecki (por. postanowienie NSA z 21 stycznia 2014 r., sygn. akt II OW 131/13).

Następnie decyzją z 11 lipca 2017 r., Nr 130/S/2017, znak: WI-S.7840.19.13.2017.UM, Wojewoda Mazowiecki odmówił uchylenia, po wznowieniu postępowania, na wniosek Państwa Joanny i Mariusza Kabzińskich, ww. decyzji Starosty Mińskiego z 3 czerwca 2016 r., Nr 428/16, znak: AB.6740.2.35.2016..

Od powyższego rozstrzygnięcia organu wojewódzkiego z 11 lipca 2017 r., Nr 130/S/2017, znak: WI-S.7840.19.13.2017.UM, Państwo Joanna i Mariusz Kabzińscy, reprezentowani przez Zbigniewa Gelzoka złożyli w ustawowym terminie odwołanie do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego.

Po rozpatrzeniu powyższego odwołania oraz przeanalizowaniu akt sprawy Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego stwierdza, co następuje.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że postępowanie wznowieniowe składa się w istocie z dwóch etapów. Pierwszym z nich jest tzw. etap wstępny (wyjaśniający), w trakcie którego organ bada wyłącznie kwestię formalnej dopuszczalności wznowienia postępowania zakończonego ostateczną decyzją administracyjną. Dopiero po stwierdzeniu formalnoprawnej dopuszczalności wznowienia postępowania, właściwy organ może merytorycznie badać przesłanki wznowieniowe określone w art. 145 § 1 pkt 1-8 k.p.a., a następnie wydać jedno z rozstrzygnięć przewidzianych przez art. 151 k.p.a.

Jak wynika z akt sprawy, wnioskiem z 15 lutego 2017 r., Państwo Joanna i Mariusz Kabzińscy wnieśli o wznowienie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a., postępowania zakończonego ww. decyzją Starosty Mińskiego z 3 czerwca 2016 r., Nr 428/16, znak:

AB.6740.2.35.2016. Wnioskodawcy wskazali, że zarówno o decyzji, jak i „istnieniu zjawiska kumulacji” - które ich zdaniem stanowi nową, istotną okoliczność w sprawie, nieznaną organowi - dowiedzieli się w dniu 9 lutego 2017 r. Tym samym należało uznać, że wniosek o wznowienie postępowania został złożony w terminie określonym w art. 148 § 1 i 2 k.p.a.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym jest ustalenie, czy w analizowanym przypadku zaistniała podstawa wznowienia postępowania wskazana przez wnioskodawców, tj. przesłanka, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., zgodnie z którym w sprawie wznowia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała w nim udziału.

Z akt sprawy wynika, że Państwo Joanna i Mariusz Kabzińscy swój interes prawny w kwestionowaniu ww. decyzji Starosty Mińskiego z 3 czerwca 2016 r., Nr 428/16, znak: AB.6740.2.35.2016, wywodzą z tytułu współwłasności działki nr ew. 2613/3 w miejscowości Mińsk Mazowiecki (co potwierdza Księga Wieczysta Nr S11M/00061750/2, prowadzona przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, V Wydział Ksiąg Wieczystych). Tytuł ten przysługiwał im także w dniu wydania kontrolowanej decyzji Wojewody Mazowieckiego.

Analiza zgromadzonej dokumentacji wykazała, że sporna inwestycja obejmuje budowę bezobsługowej stacji bazowej telefonii komórkowej, składającej się ze stalowej wieży kratowej BOT-E2/54 o łącznej wysokości 55,95 m, anten sektorowych, anten radioliniowych, urządzeń sterujących pracą anten oraz wewnętrznej linii zasilającej na działce nr ew. 6449/1 w Mińsku Mazowieckim.

Stosownie do treści art. 28 k.p.a., stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Pojęcie interesu prawnego, na którym oparta jest legitymacja procesowa strony w postępowaniu administracyjnym, należy ustalić według norm prawa materialnego, natomiast mieć interes prawny oznacza tyle, co ustalić powszechnie obowiązujący przepis prawa, na podstawie którego można skutecznie żądać czynności organu w związku z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzecznych z potrzebami danej osoby (por. wyrok NSA w Warszawie z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt I OSK 1559/06). Interes prawny pojawia się wówczas, gdy istnieje związek między obowiązującą normą prawa materialnego a sytuacją prawną konkretnego podmiotu prawa, polegający na tym, że akt stosowania tej normy może mieć wpływ na sytuację tego podmiotu w zakresie prawa materialnego (zob. wyrok NSA w Warszawie z 2 czerwca 1998 r., sygn. akt IV SA 2164/97). Koniecznymi cechami interesu prawnego jest to, że jest on indywidualny, konkretny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, a jego istnienie znajduje potwierdzenie w okolicznościach faktycznych, będących przesłankami stosowania przepisu prawa materialnego (por. wyrok NSA w Warszawie z 15 grudnia 1998 r., sygn. akt II SA 1355/98; wyrok NSA w Warszawie z 23 marca 1999 r., sygn. akt I SA 1189/98). Od tak rozumianego interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, czyli sytuację, w której dany podmiot jest co prawda bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, jednakże nie może tego zainteresowania poprzeć przepisami prawa, mającego stanowić podstawę skierowanego żądania w zakresie podjęcia stosownych czynności przez organ administracji (por. wyrok WSA w Warszawie z 5 grudnia 2007 r., sygn. akt VII SA/Wa 1550/07).

W postępowaniu w sprawie dotyczącej decyzji o pozwoleniu na budowę, tak rozumiany interes prawny ustala się w oparciu o przepis art. 28 ust. 2 ustawy z 7 lipca 1994 r. - *Prawo budowlane* (tekst jednolity - Dz. U z 2017 r., poz. 1332 ze zm.), który jako przepis szczególny względem przywołanego wyżej art. 28 k.p.a., ogranicza pojęcie strony w sprawach dotyczących pozwolenia na budowę do następujących osób: inwestora oraz

właścicieli, użytkowników wieczystych lub zarządców nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu.

Przez obszar oddziaływania obiektu budowlanego należy natomiast rozumieć, zgodnie z unormowaniem art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego, teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego na podstawie przepisów odrębnych, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zagospodarowaniu tego terenu. W każdym przypadku obszar oddziaływania obiektu musi być określony w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy prawa. Samo subiektywne odczucie określonego podmiotu, że inwestycja oddziałuje na jego nieruchomość nie jest wystarczające do uznania, że nieruchomość ta jest usytuowana w obszarze oddziaływania danego przedsięwzięcia. Interes prawny, będący konieczną przesłanką do uznania danego podmiotu za stronę postępowania musi istnieć obiektywnie, a nie odnosić się do subiektywnych odczuć. Ocena interesu prawnego nie może być dokonywana również w oparciu o indywidualną wrażliwość zainteresowanego (por. wyrok WSA w Warszawie z 18 października 2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 1496/07). Tylko takie ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, które są związane z konkretnym przepisem prawa wprowadzającym je, dają właścicielowi, zarządcy lub użytkownikowi wieczystemu nieruchomości prawo do uczestnictwa w charakterze strony w postępowaniu administracyjnym dotyczącym pozwolenia na budowę (por. wyr. WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 7 maja 2008 r., sygn. akt II SA/Go 708/07).

Jednocześnie, jak wskazuje orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego zarówno w sprawie dotyczącej pozwolenia na budowę prowadzonej w zwykłym trybie, jak i trybach nadzwyczajnych, krąg podmiotów uznanych za stronę powinien być identycznie ustalony na podstawie art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego, będącego normą szczególną w stosunku do art. 28 k.p.a. (zob. też wyrok NSA z 30 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 2293/14; wyrok NSA z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 1803/14; wyrok NSA z 17 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 358/15; wyrok NSA z 9 grudnia 2015 r., sygn. akt II OSK 935/14; wyrok NSA z 18 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2837/12; wyrok NSA z 6 października 2015 r., sygn. akt II OSK 239/14).

Dodatkowo należy wskazać, że ustalając obszar oddziaływania obiektu w rozumieniu art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego, należy każdorazowo uwzględnić funkcję, formę, konstrukcję projektowanego obiektu i inne jego cechy charakterystyczne oraz sposób zagospodarowania terenu znajdującego się w otoczeniu projektowanej inwestycji (zob. wyrok WSA w Gliwicach z 8 stycznia 2015 r., sygn. akt II SA/GI 1174/14; wyrok WSA w Olsztynie z 22 października 2013 r., sygn. akt II SA/OI 547/13; wyrok WSA we Wrocławiu z 28 marca 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 860/12).

Z projektu zagospodarowania terenu wynika, że sporna inwestycja zaprojektowana na działce nr ew. 6449/1, jest oddalona od granicy działki skarżących o ok. 106 m (Projekt budowlany - Projekt zagospodarowania terenu - Nr rys. MIN3304AZ-2 - s. 13, także wydruki map systemu geoportal.gov.pl).

W tym miejscu należy zauważyć, iż wpływ powyższej inwestycji na środowisko (w tym ludzi) polega na emisji promieniowania elektromagnetycznego. Dopuszczalny poziom oddziaływania pola elektromagnetycznego dla miejsc dostępnych dla ludzi, określony został w tabeli nr 2 załącznika nr 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z 30 października 2003 r. w sprawie *dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów* – Dz. U. z 2003 r. Nr 192, poz. 1883) i wynosi $0,1 \text{ W/m}^2$. Oznacza to, że ustawodawca ocenił, iż promieniowanie o wartości do $0,1 \text{ W/m}^2$, jest bezpieczne dla ludzi. Z przekroczeniem dopuszczalnego poziomu pól elektromagnetycznych związane jest również ograniczenie w zagospodarowaniu nieruchomości, o który mowa w art. 28

ust. 2 w zw. z art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego. Zgodnie bowiem z § 314 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. - Dz. U. z 2015 r., poz. 1422), budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi nie może być wzniesiony na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określonego w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Należy wyjaśnić, że zgodnie z orzecnictwem sądowno-administracyjnym przez „miejsca dostępne dla ludności” należy rozumieć nie tylko miejsca, w których wzniesiono już legalnie budynki z przeznaczeniem na pobyt ludzi, ale również miejsca, w których te budynki mogą być wznoszone zgodnie z wymogami obowiązujących przepisów (por. wyrok NSA z 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 104/13; wyrok NSA z 28 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1193/12; wyrok NSA z 20 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1421/12; wyrok NSA z 25 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1485/10; wyrok NSA z 31 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 719/09). Innymi słowy, „miejsca dostępne dla ludności”, to miejsca na których może choćby potencjalnie powstać zabudowa zgodnie z przepisami obowiązującego prawa, w tym ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Z projektu budowlanego zatwierdzonego kontrolowaną decyzją o pozwoleniu na budowę (zob. Obszary pól elektromagnetycznych o wartościach wyższych od dopuszczalnych - nr rys. MIN3304AZ-2 - s. 13) wynika, że anteny sektorowe stacji bazowej nie są skierowane w stronę działki skarżących. W kierunku zbliżonym do działki nr ew. 2613/3 skierowano anteny azymutów 60° i 330°. „Zasięg sumaryczny” anten sektorowych skierowanych na azymut 330°, w jego najbliższym punkcie wobec działki skarżących, znajduje się w odległości ok. 25 m od tej działki. Z kolei „Zasięg sumaryczny” anten sektorowych skierowanych na azymut 60°, w jego najbliższym punkcie wobec działki skarżących, znajduje się w odległości ok. 40 m od działki nr ew. 2613/3.

Ze znajdującej się w projekcie budowlanym „Kwalifikacji instalacji radiokomunikacyjnej pod względem oddziaływania na środowisko w oparciu o Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r., Dz. U. nr 213, poz. 1397” wynika, że pola elektromagnetyczne o poziomach wyższych od dopuszczalnych, przy przyjęciu maksymalnego pochylenia anten skierowanych na azymut 330°, w odległości 106,16 m od anteny wystąpią na wysokości 33,2 m nad poziomem terenu (zob. Projekt budowlany - „Kwalifikacja...” - Rys. 9 „Przewidywany rozkład pól elektromagnetycznych o wartościach wyższych niż dopuszczalne na azymucie 330° dla pochylenia maksymalnego. Widok w płaszczyźnie pionowej” - s. 123). Z kolei pola elektromagnetyczne o poziomach wyższych od dopuszczalnych, przy przyjęciu maksymalnego pochylenia anten skierowanych na azymut 60°, w odległości 111,76 m od anteny wystąpią na wysokości 40,4 m nad poziomem terenu (zob. Projekt budowlany - „Kwalifikacja...” - Rys. 3 „Przewidywany rozkład pól elektromagnetycznych o wartościach wyższych niż dopuszczalne na azymucie 60° dla pochylenia maksymalnego. Widok w płaszczyźnie pionowej” - s. 117).

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że zgodnie z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Mińsk Mazowiecki (zatwierdzonego uchwałą Rady Miasta Mińsk Mazowiecki z 19 lipca 2004 r., Nr XX/223/2004), obszar, na którym znajduje się nieruchomości skarżących, oznaczony jest symbolem MN (tereny o przeznaczeniu podstawowym mieszkalnictwo jednorodzinne wolnostojące lub bliźniacze). Zgodnie z § 83 ust. 2 pkt 6 lit. a, dla obszaru MN ustala się maksymalną wysokość zabudowy na 3 kondygnacje i nie więcej niż 12 m od poziomu terenu do najwyższego punktu budynku, trzecia kondygnacja w wysokim dachu

Z okoliczności wskazanych wyżej wynika, że ponadnormatywna gęstość pól elektromagnetycznych - z którą ewentualnie mogłoby wiązać się ograniczenie w zagospodarowaniu nieruchomości wnioskodawców - występuje na wysokości, która nie jest dostępna dla ludności w świetle obowiązujących przepisów. Przypomnieć jednocześnie należy, że takie obszary znajdują się w znacznym oddaleniu od działki skarżących.

Należy zatem stwierdzić, że sporna inwestycja nie niesie ze sobą ponadnormatywnych uciążliwości w zakresie emisji pól elektromagnetycznych wynikających z rozporządzenia Ministra Środowiska z 30 października 2003 r. dla nieruchomości skarżących, nie powoduje w związku z tym jakichkolwiek ograniczeń w zagospodarowaniu ich nieruchomości ani innego rodzaju immisji.

Powyższe potwierdza również znajdujące się w aktach sprawy „Sprawozdanie nr SB02-11784-01 z badań pól elektromagnetycznych wykonanych dla celów ochrony środowiska” z 22 listopada 2016 r., sporządzone przez ERGON Szymański i Synowie Sp. z o.o., na podstawie wskazanego wyżej rozporządzenia Ministra Środowiska z 30 października 2003 r. Analiza treści ww. sprawozdania nie potwierdziła, by działka skarżących znajdowała się w obszarze oddziaływania spornej inwestycji z uwagi na promieniowanie elektromagnetyczne emitowane przez sporną inwestycję. Jak bowiem wskazano w pkt 13 tegoż dokumentu: „(...) w żadnym punkcie wokół obiektu i w miejscach przebywania ludności nie zostały przekroczone wartości dopuszczalne”. Z opracowania tego wynika, że najbliższe punkty pomiarowe zlokalizowano na działkach nr ew. 6497/3 (pkt 39), 6448/1 (pkt 36) oraz 2612/9 (pkt 35), w odległości odpowiednio 30 m, 50 m oraz 45 m od granicy działki skarżących. Zmierzone w tym punkcie promieniowanie elektromagnetyczne na wysokości 0,3 - 2 m wynosi poniżej 1 V/m, a zatem znacznie mniej niż dopuszczalne 7 V/m (odpowiadające gęstości pola o wartości 0,1 W/m²).

Należy zwrócić uwagę, że przedłożone przez inwestora opracowanie sporządzone zostało przez ERGON Szymański i Synowie Sp. z o.o., tj. podmiot akredytowany (nr akredytacji AB 477) przez Polskie Centrum Akredytacji - krajową jednostkę akredytacji działającą na podstawie przepisów ustawy z 13 kwietnia 2016 r. o *systemach oceny zgodności i nadzoru rynku* (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1398). Zakres udzielonej akredytacji obejmuje m.in. badanie natężenia pola elektrycznego w paśmie częstotliwości 100 Mhz - 90 GHz w zakresie 2 - 300 V/m oraz natężenia pola magnetycznego w paśmie częstotliwości 100 MHz - 3 GHz; przy uwzględnieniu rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r.

Odnosząc się do zarzutu skarżących dotyczących nieuwzględnienia przy ocenie oddziaływania inwestycji na środowisko faktu, że w najbliższej okolicy znajdują się inne stacje bazowe, należy wskazać, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Jak bowiem wprost wskazano w ww. sprawozdaniu nr SB02-11784-01, „przedstawione wyniki pomiarów odnoszą się do warunków panujących w momencie ich wykonania. W czasie wykonywania pomiarów anteny obcego operatora pracowały w warunkach normalnych”. Z powyższego wynika, że w ramach przeprowadzonych pomiarów uwzględniono także promieniowanie pochodzące również z okolicznych anten stacji bazowych. Opracowanie w sposób bezsprzeczny wykazało, że na działce należącej do skarżących nie występuje ponadnormatywna gęstość pól elektromagnetycznych.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że znajdujące się w aktach sprawy opracowania środowiskowe dotyczące spornego przedsięwzięcia oraz dodatkowe materiały dowodowe przedłożone przez inwestora na etapie postępowania odwoławczego są w ocenie GINB wiarygodne i spójne, zaś zawarte w nich dane pozwalają na ocenę - w kontekście art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego - oddziaływania pól

elektromagnetycznych emitowanych przez projektowany obiekt, jak również obszaru występowania promieniowania o ponadnormatywnym natężeniu.

Dodać należy, że zgodnie z art. 75 § 1 k.p.a., jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Jednocześnie wymaga w tym miejscu podkreślenia, na co wielokrotnie wskazywała judykatura, że obowiązek organu zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego nie oznacza przerzucenia na niego całego ciężaru dowodzenia w sprawie. Jeżeli organ wyprowadził określone ustalenia dotyczące stanu faktycznego z posiadanych, nienasuwających zastrzeżeń, dokumentów, to skuteczne ich zakwestionowanie wymaga przeprowadzenia stosownego kontrdowodu z inicjatywy strony toczącego się postępowania (por. wyrok NSA z 18 lipca 2007 r., sygn. akt I OSK 1704/06; wyrok NSA z 2 lipca 2002 r., sygn. akt I SA 169/02).

W analizowanym przypadku, brak jest jakiegokolwiek opracowania, które podważałoby ww. analizę środowiskową. Opracowania takiego nie przedłożyli również sami skarżący, co czyni ich argumentację w tym zakresie gołosłowną.

Nieruchomość należąca do skarżących nie znajduje się w obszarze oddziaływania inwestycji wyznaczonym także w oparciu o przepisy ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. Przedsięwzięcie nie pozbawia także powyższej nieruchomości dostępu do drogi publicznej oraz dostępu szeroko rozumianych mediów (woda, ciepło, elektryczność, telekomunikacja).

Skoro decyzja Starosty Mińskiego z 3 czerwca 2016 r., Nr 428/16, znak: AB.6740.2.35.2016, nie dotyczy interesu prawnego ani obowiązku Państwa Joanny i Mariusza Kabzińskich - stosownie do treści art. 28 k.p.a. w związku z art. 28 ust. 2 i art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego, nie mogli być oni uznani za strony niniejszego postępowania.

Jeżeli w ramach wznowionego postępowania okaże się, że wnioskodawca nie jest stroną (nie ma w sprawie interesu prawnego-materialnego), to należy stwierdzić, że nie wystąpiła w sprawie faktycznie podstawa wznowienia, wymagana do przejścia przez organ wznowieniowy do rozpatrzenia sprawy co do istoty i wydania rozstrzygnięcia w tym zakresie. Ustalenie przez organ orzekający w postępowaniu wznowieniowym, że nie zachodzi przesłanka z art. 145 § 1 k.p.a., pomimo powołania jej we wniosku o wznowienie i wydania postanowienia o wznowieniu, skutkuje wydaniem decyzji o odmowie uchylenia decyzji dotychczasowej, na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 k.p.a. (zob. wyrok z 6 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 773/09, wyrok z 21 października 2015 r., sygn. akt II SA/Gd 383/15).

W świetle powyższego należało utrzymać w mocy decyzję Wojewody Mazowieckiego z 11 lipca 2017 r., Nr 130/S/2017, znak: WI-S.7840.19.13.2017.UM.

Z uwagi na charakter podjętego rozstrzygnięcia, bezprzedmiotowym było orzekanie w przedmiocie podnoszonej przez skarżących przesłanki określonej w art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. Badanie w tym zakresie dopuszczalne byłoby wyłącznie w ramach wznowienia postępowania na wniosek strony.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Strona może ją zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od daty jego otrzymania. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, 00-926 Warszawa, ul. Krucza 38/42.

Z upoważnienia
GŁÓWNEGO INSPEKTORA NADZORU BUDOWLANEGO
ZASTĘPCA DYREKTORA DEPARTAMENTU ORZECZNICTWA
ADMINISTRACJI ARCHITEKTONICZNO – BUDOWLANEJ

Otrzymują:

1. Zbigniew Gelzok - pełnomocnik Państwa Joanny i Mariusza Kabzińskich, ul. Bracka 16A, 44-251 Rybnik;
2. Pan Paweł Roszkowski - pełnomocnik P4 Sp. z o.o., ul. Taśmowa 7, 02-677 Warszawa;
3. a.a.

Do wiadomości:

1. Mazowiecki Urząd Wojewódzki, Delegatura-Placówka Zamiejscowa w Siedlcach, ul. Piłsudskiego 38, 08-110 Siedlce;
2. Starostwo Powiatowe w Mińsku Mazowieckim, ul. Kościuszki 3, 05-300 Mińsk Mazowiecki;
3. PINB w Mińsku Mazowieckim, ul. Konstytucji 3 Maja 16, 05-300, Mińsk Mazowiecki
4. Sekretariat.